



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobkyně: **X.**, narozená dne X.
bytem X.
zastoupená advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 5. 2024, č. j.: MV-53833-4/SO-2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 27. 5. 2024, č. j.: MV-53833-4/SO-2024, jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s.ř.“), zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 26. 1. 2024, č. j.: OAM-9216-77/DP-2016, kterým byla podle ust. § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně

některých zákonů (dále jen „z.p.c.“), zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně v žalobě namítala, že její žádost nemusí být bezpodmínečně zamítnuta z důvodu zániku pobytového oprávnění manžela, neboť podle rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 3. 2021, č. j.: 30 A 3/2019-45, mají správní orgány povinnost posoudit přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života cizince i v řízení o žádosti o povolení k přechodnému pobytu, ač jim to neukládá ust. § 174a z.p.c. Podle čl. 15 odst. 1 směrnice Rady 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003, o právu na sloučení rodiny (dále jen „směrnice“), má žalobkyně právo na prodloužení dlouhodobého pobytu, ačkoli její manžel pozbyl pobytové oprávnění. Žalobkyni není známo, jakou žádost měla podat k uplatnění práva dle čl. 15 odst. 1 směrnice. V prvostupňovém ani napadeném rozhodnutí nebyl definován nejlepší zájem jejího syna, který by s žalobkyní musel vycestovat do Vietnamu, který je pro něj cizí zemí, jejíž úřední jazyk neovládá natolik, aby mohl navázat na školní docházku v České republice. Manžel žalobkyně na území pobývá jen v souvislosti s řízením o správním vyhoštění, protože není v zájmu syna, aby byl závislý na tomto nejistém pobytovém postavení otce. S právní mocí napadeného rozhodnutí žalobkyni zaniklo oprávnění pobývat na území v režimu dikce dle ust. § 47 z.p.c., bude tudíž nucena vycestovat z území. Na Zastupitelském úřadu v Hanoji nemůže kvůli kvótám požádat o dlouhodobé vízum za účelem podnikání ani o zaměstnaneckou kartu, zároveň nesplňuje ani podmínky pro udělení jiného pobytového oprávnění. Jde-li o dceru, je v jejím nejlepším zájmu, aby žalobkyně získala pobytové oprávnění, čímž by naplnila podmínku v ust. § 42a odst. 1 písm. b) z.p.c. Obě děti i manžel jsou odkázáni výživou na žalobkyni provozující podnikatelskou činnost, naopak v zemi původu nemá žalobkyně žádný zdroj obživy a dostatečné zázemí. Žalobkyně žije v České republice deset let, integrovala se do společnosti a naučila se česky. Napadené rozhodnutí zasahuje do rodinného a soukromého života žalobkyně, aniž by byla splněna podmínka nezbytnosti ve smyslu čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), dále vznikl rozpor s čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Závěrem žalobkyně navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalované

3. Žalovaná se k žalobě vyjádřila, když plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Manžel žalobkyně od 20. 11. 2017 do současnosti jako nositel oprávnění ke sloučení rodiny nedisponuje platným povolením k pobytu na území České republiky. Žalobní body se shodují s námitkami uvedenými v odvolání. Žalovaná setrvala na svých závěrech týkajících se samotného důvodu zamítnutí žádosti i posouzení dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a žalobu navrhla zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

4. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobkyně dne 21. 4. 2016 podala žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny. Prvostupňový orgán žádost opakovaně zamítl, přičemž žalovaná napadaná rozhodnutí zrušovala a věc vracela, naposledy rozhodnutím ze dne 24. 2. 2022, č. j.: MV-7017-4/SO-2022.

5. Během výsledku dne 18. 8. 2023 zaznamenaného v protokolu, č. j.: OAM-9216-67/DP-2016, žalobkyně mj. uvedla, že v pronajatém bytě žije s manželem a dvěma dětmi, podniká, X., v roce 2022 byla na měsíc ve Vietnamu, syn bude chodit do X., dcera je ve vlasti, neboť neměla pobyt, ve Vietnamu je od června 2022, starají se o ni příbuzní, sourozenci matky, teta, syn mluví česky i vietnamsky, ve Vietnamu má žalobkyně příbuzné, rodiče a dva starší sourozence, s dcerou je v kontaktu skoro každý den, v létě 2022 byla naposledy ve Vietnamu, a to na měsíc i se synem, vietnamština je její mateřský jazyk, s manželem bydlí v jednom bytě, dceru naposledy viděla včera při videohovoru, osobně ji od poslední návštěvy vlasti neviděla.
6. Dne 23. 11. 2023 se žalobkyně dostavila k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, přičemž se k nim hodlala vyjádřit písemně (protokol o nahlédnutí do spisového materiálu, č. j.: OAM-9216-74/DP-2016). Dne 8. 12. 2023 bylo prvostupňovému orgánu doručeno dodatečné vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí. Žalobkyně odkázala na vyjádření k podkladům řízení ze dne 15. 9. 2021 a sdělila, že její příjem z podnikání je jediným zdrojem obživy pro rodinu. Navrhla provedení výsledku svého manžela a odkázala na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 3. 2021, č. j.: 30 A 3/2019-45.
7. Dne 26. 1. 2024 prvostupňový orgán vydal rozhodnutí, č. j.: OAM-9216-77/DP-2016, kterým byla žádost zamítnuta podle ust. § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 písm. j) z.p.c., neboť nositeli oprávnění ke sloučení rodiny byla zrušena platnost povolení k trvalému pobytu. Jak je uvedeno v odůvodnění, dne 17. 8. 2017 správní orgán vydal rozhodnutí, č. j.: OAM-1564-6/ZR-2017, s právní mocí ke dni 20. 11. 2017, jímž dle ust. § 77 odst. 1 písm. b) z.p.c. manželovi žalobkyně zrušil povolení k trvalému pobytu. Žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 15. 8. 2019, č. j.: 3 A 180/2017-100. Rozhodnutí o zamítnutí žádosti znamená pro žalobkyni povinnost vycestovat do země původu, kde si na zastupitelském úřadu může podat žádost o pobytové oprávnění, jelikož její syn je držitelem platného trvalého pobytu. Ve Vietnamu bude možné zajistit synovi žalobkyně kontinuální výchovu a vývoj prostřednictvím jeho znalosti vietnamského jazyka, budou moci bydlet u příbuzných žalobkyně společně s dcerou X. Odloučení matky od dcery trvá již více než jeden a půl roku. Samotná délka pobytu žalobkyně v České republice nevede k závěru o nepřiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobkyně, která na území nevlastní nemovitost a rovněž nepředložila doklad o nepříznivém zdravotním stavu. Výsledkem žalobkyně byly dostatečně zjištěny okolnosti související s pobytem jejího manžela, a proto byl jeho výsledek shledán nadbytečným.
8. Žalobkyně se proti prvostupňovému rozhodnutí odvolala, tvrdila, že má-li podle směrnice právo na samostatné povolení k pobytu nezávisle na nositeli oprávnění ke sloučení rodiny, může je realizovat pouze pokračováním v povolení k pobytu za účelem soužití rodiny, avšak bez podmínky soužití s manželem. Prvostupňový orgán se nepřezkoumatelně a nedostatečně vypořádal s konkrétní životní situací její i jejích dětí. Odvolací námitky se dále překrývají s žalobními body.
9. Následně vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí ze dne 27. 5. 2024, kterým odvolání zamítla. Žalovaná uvedla, že manželovi žalobkyně bylo pravomocně zrušeno povolení k trvalému pobytu, což vede k naplnění podmínek v ust. § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 písm. j) z.p.c. Prvostupňový orgán se v odůvodnění svého rozhodnutí podle názoru žalované dostatečně zabýval přiměřeností dopadů do rodinného a soukromého života žalobkyně a jejích dětí.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

10. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci
ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
12. Podle ust. § 44a odst. 4 věty čtvrté z.p.c. *platnost povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny nelze prodloužit, je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto povolení (§ 46a).*
13. Podle ust. § 46a odst. 2 písm. j) z.p.c., ve znění účinném do 14. 8. 2017, *ministerstvo dále zruší platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jestliže požádal nositel oprávnění ke sloučení rodiny o zrušení povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu nebo mu bylo toto povolení zrušeno, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přiblíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*
14. Soud předně uvádí, že napadené rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelným ani nedostatečně odůvodněným. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou, která souvisí s nedodržením požadavků kladených procesním právním předpisem na výrok a odůvodnění rozhodnutí. Ty jsou upraveny především v ust. § 68 odst. 2, 3 a § 90 s.ř. S nepřezkoumatelností je spojena i otázka, zda se správní orgán zabýval veškerými skutečnostmi rozhodnými pro posouzení věci. Rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné tehdy, není-li zřejmé, z jakých skutkových závěrů žalovaný vycházel, z jakých podkladů rozhodnutí tyto skutkové závěry učinil a jakými úvahami se řídil při hodnocení podkladů (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j.: 6 Ads 87/2006-36). Z tohoto hlediska působí nepřezkoumatelnost rozhodnutí, pakliže správní orgán v rozhodnutí neuvede podklady rozhodnutí, z nichž dovedl skutkové závěry (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j.: 4 Azs 55/2003-51), či jestliže nevypořádal rozpory mezi shromážděnými podklady, tzn. nevysvětlil, proč upřednostnil podklady svědčící o určitém skutkovém závěru na úkor podkladů svědčících o odlišném skutkovém závěru (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j.: 5 A 48/2001-47). Nepřezkoumatelnost zakládají též nedostatky spočívající v tom, že není zřejmé, jakou právní normu (popř. jaký právní předpis a v jakém časovém znění) správní orgán na věc aplikoval, jak tuto právní normu vyložil a z jakých důvodů má za to, že s ohledem na skutkové okolnosti daného případu na něj lze tuto normu aplikovat. Žádné pochybení ve vyjmenovaných aspektech nepřezkoumatelnosti přitom napadené rozhodnutí nezatěžuje.
15. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, na základě jakých důvodů žalovaná dospěla ke svému rozhodnutí a dále že žalovaná reagovala na všechny podstatné argumenty uplatněné žalobkyní, což platí i pro prvostupňové rozhodnutí. Správní orgány se tedy v dostatečném rozsahu zabývaly i žalobkyní namítanou otázkou nepřiměřenosti dopadů jejich rozhodnutí do soukromého a rodinného života jejího i jejích dětí.

16. Mezi stranami nebylo sporu o tom, že v případě žalobkyně byl nositelem oprávnění ke sloučení rodiny její manžel, kterému bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu rozhodnutím správního orgánu ze dne 17. 8. 2017, č. j.: OAM-1564-6/ZR-2017, s právní mocí ke dni 20. 11. 2017. Spor se naopak vztahoval k otázce, jestli je rozhodnutí o neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu přiměřené z hlediska dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejích dětí.
17. Posouzení přiměřenosti představovalo v posuzovaném případě explicitní zákonnou podmínku plynoucí přímo z ust. § 46a odst. 2 z.p.c. V obecné rovině platí, že k posouzení přiměřenosti je třeba poměřit na jedné straně dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince a na druhé straně veřejný zájem (tím je v obecné rovině zájem na respektování pravidel obsažených v z.p.c.). V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2020, č. j.: 1 Azs 260/2020-27, se uvádí: „*Nejvyšší správní soud však ve své judikatuře již také konstatoval, že při posuzování přiměřenosti dopadů není nutné výslovně hodnotit všechna kritéria uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců, ale je třeba výslovně zohlednit pouze důvody, které jsou v daném případě specifické a vyplývají z průběhu řízení (viz rozsudek ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019 - 37, nebo ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 554/2018 - 36). Míra a intenzita poměřování těchto zájmů s právem na soukromý a rodinný život je pak přímo odvislá od množství a kvality informací, které má správní orgán k dispozici. [...] je to primárně žadatel, kdo má povinnost správnímu orgánu uvést informace ze svého soukromého a rodinného života, o nichž se domnívá, že jsou pro posouzení věci relevantní a byly by případně způsobilé převážít nad jinými zájmy a hledisky. [...] V této souvislosti lze také odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018 - 34, podle něhož není povinností správních orgánů vyzývat žadatele k doplnění dalších konkrétnějších sdělení, pokud v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu bezpečně zjistily z jim dostupných podkladů osobní a rodinnou situaci cizince a cizinec ohledně těchto zjištění nic nenamítal.*“
18. Jak plyne z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, pro rozsah a kvalitu posouzení přiměřenosti ze strany správních orgánů je rozhodné, co žalobce ve správním řízení konkrétně tvrdil a osvědčil a dále to, co je obsaženo ve správním spisu. Správní orgány nejsou povinny nad rámec žalobcových tvrzení a obsahu správního spisu zjišťovat další skutečnosti, resp. uvádět v rozhodnutí všechna myslitelná kritéria.
19. V posuzované věci žalobkyně v řízení před prvostupňovým orgánem k otázce přiměřenosti uvedla, že žije ve společné domácnosti se svým manželem a synem. Syn od září 2023 navštěvoval X., hovoří česky i vietnamsky, pečuje o něj manžel žalobkyně či sama žalobkyně, není-li ve své provozovně. Dcera žalobkyně žije od června 2022 ve Vietnamu, starají se o ni příbuzní. Žalobkyně se s dcerou naposledy setkala v létě 2022, od té doby s ní komunikuje přes sociální síť. Zamítnutí žádosti by bylo pro žalobkyni nepříznivé, poněvadž si zvykla na české prostředí a daří se jí i v podnikatelské oblasti, chtěla by podat žádost pro dceru na sloučení rodiny. Prvostupňový orgán se otázkou přiměřenosti zabýval podrobně na s. 3 až 8 svého rozhodnutí, když se vyjádřil nejen k žalobkyní namítaným skutečnostem, ale i k dalším skutečnostem, které vyplynuly ohledně žalobkyně ze správního spisu. V odvolání pak žalobkyně neuvedla žádné nové skutečnosti relevantní z hlediska posouzení přiměřenosti dopadů do jejího soukromého a rodinného života, toliko poukázala na rozpor s čl. 15 směrnice, čl. 8 Úmluvy a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Žalovaná proto v napadeném rozhodnutí odkázala na posouzení provedené prvostupňovým orgánem, které zrekapitulovala a plně se s ním ztotožnila. Žalovaná rovněž odmítla rozpor s čl. 8 Úmluvy s odůvodněním, že toto právo není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných

zájmů státu a cizince. Z čl. 3 Úmluvy o právech dítěte nevyplývá absolutní přednost zájmu dítěte za všech okolností; bude-li syn žalobkyně i přes svůj trvalý pobyt a školní zázemí muset na určitý čas vycestovat do vlasti, kde má příbuzné včetně sestry, než si žalobkyně vyřídí nové pobytové oprávnění, nejedná se v daném kontextu o takový zásah, aby tím byl porušen čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Překážkou k získání nového pobytového oprávnění na základě žádosti podané ve vlasti nebudou ani kvóty stanovené nařízením vlády č. 220/2019 Sb., poněvadž ty se vztahují toliko na pobyt za účelem podnikání a zaměstnaneckých karet, jiných typů pobytu (např. souvisejících se statutem žalobkynina syna coby osoby požívající trvalý pobyt) se netýkají. Soud se s žalovanou naopak neztotožnil stran dílčího aspektu v napadeném rozhodnutí, který spočíval v konstatování možnosti nezletilého syna žalobkyně setrvat na území s otcem, jenž zde nyní pobývá na základě řízení o správním vyhoštění, neboť daný pobytový status nevykazuje dostatečnou stabilitu, aby bylo možné zajistit přítomnost syna na území po celou dobu, než se žalobkyně vrátí na základě nového pobytového oprávnění. Žalovaná nicméně zároveň aprobovala posouzení prvostupňového orgánu, jež se řádně a podrobně zabývalo nutností nezletilého syna vycestovat s žalobkyní do vlasti; s ohledem na uvedené a při vědomí dvoustupňového řízení jako jednoho celku obстоjí napadené rozhodnutí i přes nesouhlas s dílčí argumentací v podobě možnosti nezletilého syna setrvat na území i poté, co jej opustí žalobkyně.

20. Soud shledává postup správních orgánů v otázce posouzení přiměřenosti rozhodnutí správním. Žalobkyně ve správním řízení neuvedla v zásadě nic výjimečného stran případného negativního dopadu rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. Snaha žalobkyně o integraci do tuzemské společnosti a její více než desetiletý pobyt na území nemohou samy o sobě zakládat důvod pro závěr o nepřiměřenosti zásahu. Žalobkyně je zdráva, nemá na území žádnou nemovitost ani žádné příbuzné, její matka a sourozenci žijí v zemi původu. Vazby žalobkyně k zemi původu nejsou přerušeny, žalobkyně se má kam vrátit. Syn žalobkyně ovládá vietnamský jazyk, ve vlasti byl v létě 2022 měsíc na návštěvě a v případě vycestování s žalobkyní do Vietnamu bude mít zajištěno bydlení a výchovu u svých příbuzných, přičemž bude v blízkosti své mladší sestry. Manžel žalobkyně nemá žádné oprávnění k pobytu na území. V posuzovaném případě tak správní orgány dostaly své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu zásady materiální pravdy zakotvené v ust. § 3 s.ř., když zohlednily všechny podstatné informace o žalobkyni, které vyplynuly ze správního spisu. Jak je patrné z odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí, správní orgány zohlednily rodinné poměry žalobkyně, délku a druh předchozího pobytu na území, její věk a majetkové poměry.
21. Soud souhlasí se závěrem žalované, že žalobkyně neuvedla žádné závažné skutečnosti, které by znamenaly, že neprodloužením jejího dlouhodobého pobytu dojde k porušení čl. 8 Úmluvy. Ze spisu totiž nevyplývají žádné konkrétní překážky realizace rodinného života žalobkyně v zemi původu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 3. 2020, č. j.: 5 Azs 404/2019-28, v souvislosti s rozhodnutími týkajícími se pobytových oprávnění konstatoval, že *„je třeba v případě, že se toto rozhodnutí dotýká nezletilých dětí, v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k výkladu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zohledňovat nejlepší zájem dítěte, a tedy se pečlivě zabývat situací těchto nezletilých dětí, brát v úvahu jejich věk, konkrétní okolnosti jejich pobytu v České republice i v zemi původu, jakož i míru závislosti na péči daného cizince.“* Právě posledně zmiňované kritérium závislosti na péči daného cizince pokládá soud ve věci za zvláště důležité. Synovi žalobkyně bude možné zajistit bydlení, výchovu a vzdělání ve Vietnamu, pokud s žalobkyní vycestuje, zároveň by skončilo odloučení žalobkyně od její dcery.

22. Soud se ztotožňuje se správními orgány, že v případě žalobkyně není neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu nepřiměřeným zásahem do jejího soukromého a rodinného života. S ohledem na vše shora uvedené soud uzavírá, že správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud žádost žalobkyně zamítly. Soud též v projednávané věci neshledal v postupu správních orgánů žádné závažné procesní pochybení, které by mělo za následek nezákonnost napadeného, resp. prvostupňového rozhodnutí.
23. Argument o nutnosti aplikace rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 3. 2021, č. j.: 30 A 3/2019-45, se jeví zcela nedůvodným. Krajský soud v Brně totiž v bodu [18] odůvodnění rozsudku shledal: *„hodnocení možného zásahu do rodinného a soukromého života žalobkyně v důsledku zamítnutí její žádosti o povolení k přechodnému pobytu chybí v obou rozhodnutích a činí je tak obě nepřezkoumatelnými“*, v čemž spočívá zásadní rozdíl oproti posuzovanému případu žalobkyně, v němž byla otázka přiměřenosti zásahu rozebrána v prvostupňovém i napadeném rozhodnutí.
24. Žalobkyně rovněž poukázala na čl. 15 odst. 1 směrnice, podle něhož *„nejpozději po pěti letech pobytu a za předpokladu, že rodinnému příslušníkovi nebylo uděleno povolení k pobytu z jiných důvodů, než je sloučení rodiny, mají manžel nebo nesezdaný partner a dítě, které dosáhlo plnoletosti, právo na samostatné povolení k pobytu, nezávislé na povolení k pobytu osoby usilující o sloučení rodiny, na základě podání žádosti, pokud se vyžaduje“*. Podle názoru soudu předmětné právo na dlouhodobé pobytové oprávnění nemá přednost před případným vydáním rozhodnutí o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, které je silnějším titulem a o které žalobkyně rovněž usiluje. Dokud není pravomocně ukončeno řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, jakož i o dvou dalších žádostech žalobkyně zmíněných na s. 5 napadeného rozhodnutí, neměly by už proto správní orgány povinnost rozhodovat o právu žalobkyně založeném v čl. 15 odst. 1 směrnice. Přitom směrnice hovoří o samostatném (jiném) povolení k pobytu, nynější řízení se ale vede o sloučení rodiny, konkrétně s manželem, který své pobytové oprávnění ztratil. Především však je dané ustanovení směrnice transponováno v § 45 z.p.c. (k tomu srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 4. 2020, č. j.: 29 A 135/2017 – 41, a rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 3. 2024, č. j.: 60 A 1/2024 - 31), žalobkyně tak měla postupovat v souladu s ním a včas požádat o jiné pobytové oprávnění; každopádně otázku dalšího (jiného) pobytu nelze ani přes znění čl. 15 odst. 1 směrnice řešit v řízení o sloučení rodiny, zvláště když byla konstatována přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejích dětí (včetně jejich práv dle Úmluvy o právech dítěte), možným porušením čl. 15 odst. 1 směrnice (potažmo § 45 z.p.c.) by bylo namísto se zabývat až v řízení o žádosti o jiný pobyt, kterého by se žalobkyně domáhala z titulu požívání pobytu za účelem sloučení rodiny.
25. Veškeré podstatné skutečnosti byly zřejmé ze správního spisu, jakékoliv další dokazování nad jeho rámec shledal soud nadbytečným.
26. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
27. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. března 2025

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce